First Sunday of the Great Fast
Sunday of Orthodoxy

Icon of the Holy Images

March 5, 2017

*First Sunday of the Great Fast – The Sunday of Orthodoxy – **Tone 1***
The Holy Martyr Conon the Isaurion

Schedule of Services for the week of March 6 – March 12

Wednesday, March 8 – The Venerable Father and Confessor Theophylactus, bishop of Nicomedia
6:30 PM – Liturgy of the Presanctified Gifts

Friday, March 10 – The Holy Martyr Quadratus and his Companions, in Corinth
9:30 AM – Liturgy of the Presanctified Gifts

Saturday, March 11 – 2nd All Souls Saturday; Our Holy Father Sophronius, patriarch of Jerusalem
9:30 AM – Divine Liturgy — For all our faithful departed
6:00 PM – Great Vespers

Sunday, March 12 – 2nd Sunday of the Great Fast - St. Gregory Palamas; Our Venerable Father and Confessor Theophanes of Mount Sigriana
9:30 AM – Divine Liturgy — For All Parishioners

During the Great Fast, the Liturgy of the Presanctified Gifts will be offered on **Wednesday** evenings at **6:30 PM** and **Friday Mornings at 9:30 AM**. Each Wednesday, following the Presanctified Liturgy, there will be a **Lenten Meal and a Spiritual Talk**. We need volunteers to prepare the soup for the dates of 3/15, 3/22, 3/29, 4/5 and 4/12. Please talk to Olena Bankston to volunteer.

Lenten Services at Holy Angels Byzantine Church

Each Friday during the Great Fast, Holy Angels celebrates the Presanctified Liturgy at 6:00 PM. Holy Angels is located at 2235 Galahad Road San Diego, CA 92123-3931

Cards for sale

Easter Cards, and various other greeting cards are available for sale in the church hall following each Divine Liturgy. See Mary Kitt to purchase.

Don't Wait Until It Is Too Late

Start arranging your schedule today so that you can be present for as many of the Lenten services as possible. Put God first.

March Birthdays:

Danylo Drogobytsky	–	3/1
Lubomyra Yoldas	–	3/2
Olena Bankston	–	3/5
Askold Haywas	–	3/10
Roman Drogobytsky	–	3/17
Oksanna Hirniak	–	3/21
Maria Odezynskyj	–	3/24
Artem Drogobytsky	–	3/27

Многая і благая літа!
Many blessed years!

Looking Ahead:

- March 11th – 2nd All Souls Saturday
- March 18th – 3rd All Souls Saturday
- March 19th – Sunday of the Holy Cross
- Saturday March 25th – Annunciation
- April 1st – Akathist Saturday
- April 8th – Lazarus Saturday
- April 9th – Flowery Sunday
- April 16th – Pascha

На шляху до Пасхи

Після першого тижня посту, коли читається канон Андрія Критського і ми проходимо через усі можливі моменти Старого Заповіту, людського падіння, людської надії, Божого впливу, настає неділя, що називається Торжеством Православ'я. І так легко нам відчути, що це день нашого торжества, що це день, коли ми, православні, з Божого боку, і, оскільки православні, то в особливому становищі, тому що Православ'я як чистота вчення Христового, як довершений образ духовного життя восторжествувало хоча б у нашому житті. І ось від цього уявлення нам потрібно відразу відсторонитися. Торжество Православ'я, по суті, не торжество православних над інославними, навіть не торжество над людською затьмареністю, це торжество Боже над нами самими. І як ми повинні бути вдячні Богу за те, що Він нас покликав таких, які ми є: у напівтемряві, напівсліпих, марнолюбних, які блукають манівцями, часом до Нього прихиляються, а потім знову зраджують, не розуміють величі ні Його, ні нас самих, ні ближнього нашого. Нас, які забули чи забувають ту дивну мить присутності Бога, тому що Він до нас наблизився, як відповідь на те, що ми тужимо за Ним, навіть не розуміючи, за чим або ким ми тужимо, а часом - тому що Він приходить до нас, щоб розбудити, відродити. І ось настає момент, коли бачимо, як Бог протягом всієї історії людства пробивався крізь пітьму, нечутливість, зраду і знаходив серед людей вірних послідовників Собі, які давали Йому притулок на землі, позрадницькі врученій для панування Його супротивникові – сатані.

Коли я згадував про митаря і фарисея, говорив про те, що храм - це дім Божий, місце, де Бог господар, місце, де Він живе і куди ми допускаємося з Його милості. Це одна з разючих речей, яку ми перестали відчувати, яку ранні християни, ймовірно, переживали дуже сильно, глибоко: що на землі, на якій Богу немає місця, у суспільстві людському, де Він небажаний, звідкіля Він виключений, є якісь люди, які дають Йому притулок. Земля, на якій ми живемо, уся віддана людській сваволі, але окремі місця на ній, - храми, - усе-таки Йому належать, це місця притулку для вигнаного Бога. І тут між Богом і нами є дивовижне єднання. Якісь люди, що залишилися Йому вірні, не побоялися стати на Його бік, хочуть, щоб Він став цілковито Хазяїном життя і Зодчим Всесвіту - у цьому житті, на землі дають Йому притулок. Людська віра дає Богу місце в людському суспільстві і на землі. Хіба це не дивовижно? Хіба це не може нас наповнити глибоким розчуленням, благоговінням - і жахом? Бог – мандрівник, Бог - вигнанець, і є в Нього місце притулку, яке Йому пропонує людська віра. І Торжество Православ'я в цьому контексті - це Божа перемога над людськими живими душами.

Але яка перемога? Коли ми думаємо про перемоги, які отримують володарі світу, ці перемоги призводять до поневолення переможених, підкоряють їх, роблять підвладними. Перемога Божа, навпаки, звільняє від рабства, - залежності від наших власних пристрастей, від рабства нашій слабкості, немочі, від рабства страху. Закон Христовий - закон волі; Христос - Визволитель; перемога Христова - наша свобода. І Торжество Православ'я - це день, коли ми зі здивуванням можемо думати про те, що Бог будь-кого, хто до Нього звернеться, може зробити свободною, самобутньою особою, укоріненою у Божественній волі. Ось початок посту.

Недарма піст в перекладі з деяких західних мов називається словом, що у наших церковних піснеспівах позначається як весна духовна. Це початок життя, це

момент, коли життя пробивається, починає міцніти і доходить до свого торжества у Воскресінні Христовому. Але - Боже! - якою ціною! Це не поступове розкриття свободи, не поступове зростання. Торжество Православ'я, яке проголосило нам Божу перемогу, вказує також на те, якою ціною ця перемога здобута. Бог став людиною, Він прилучився до тварності, став людиною в грішному світі і набув добровільно залежності від усіх трагічних, руйнівних наслідків людської відчуженості від Бога, тобто усіх наслідків гріха, - не від гріха, а саме від його наслідків. І ці наслідки - не тільки голод, не тільки втома, не тільки холод, а у сфері людських взаємин – не тільки самотність, покинутість; це - врешті – смерть.

Але що таке смерть? Звідкіля вона може з'явитися? Єдине джерело вічного, невмираючого життя - це Бог. Як нам говорить Святе Писання, смерть увійшла в світ через гріх. Тільки тому людина стала смертною, що вона відійшла від Бога. І Сам Бог, Який став людиною, обирає шлях повного спілкування, повної спільності долі з нами, людьми. Він не народжується смертним, Він не помирає від Своєї смертності. Церковна пісня нам говорить: О Життя вічне, як Ти вмираєш ? О Світло вічне, як Ти згасаєш ?.. Святий Максим Сповідник каже про те, що й у людськості Своїй Христос був безсмертним, тому що не може вмерти людина, яка поєдина з Богом... Що ж відбувається? Відбувається щось страшніше, ніж наша смерть. Христос добровільно розділив з нами долю. Він стоїть перед людьми незворушний, безкомпромісний заодно з Богом; а людство, яке не тільки не може, але й не хоче знати шляхів Божих, пожертвувати усталеними поглядами заради того, щоб вибрати тільки Божу дорогу, Його відкидає; Христос повинен умерти за людським містом, тому що Він відкинутий відпалим від Бога людством. Але Він ні на мить не відвертається і не від'єднується від людини, від людськості. І для того, щоб розділити до останку людську долю, відкинутий людьми, розіпнутий ними, Він повинен прилучитися до останнього жаху людської долі - богозалишеності, чи, вірніше, втрати Бога. Боже Мій! Боже Мій! Навіщо Ти Мене залишив?.. У цей момент у Своїй людськості - не в Божестві Своєму, - у Своїй людській свідомості Христос прилучається до всієї обезбоженості відпалого від Бога світу, і від усієї цієї нашої обезбоженості, нашого сирітства, нашої втрати Бога вмирає на хресті... Це - Торжество Православ'я. Це торжество Божественної істини на землі, але не на словах, не в літургічних формах, а в якихось дуже страшних сутностях. І коли ми святкуємо Торжество Православ'я, ми повинні пам'ятати, що це Боже торжество над усім тим, що хибне, неістинне, гріховне, що це вступ світла в пітьму земну; але за яку ціну!.. І знов-таки, ми починаємо піст з усвідомлення трепетного, священного жаху. Якби тільки могли пережити це якоюсь достатньою мірою, то свято Торжества Православ'я могло б бути для нас справді початком весни духовної, нового життя в нас, відродженням. Протягом наступних тижнів перед нами постануть зразки того, що може вчинити Божественна благодать з людиною, коли тільки вона стане послідовником Христа, Його учнем. Ми будемо згадувати свт. Григорія Паламу, преп. Іоанна Лествичника, Марію Єгипетську, - людей, які справді повірили Христу і захотіли піти за Ним не тільки у мріях і бажаннях, але й відважились ніби піти проти себе самих, перемогли себе за ім'я Христове - Христовою благодаттю, але і власною рішучістю. І потім ми дійдемо до Страсних днів, і знову перед нами минатиме образ за образом.

Протягом перших трьох днів перед нами пройде все Євангеліє. Євангельські

читання будуть такими великими, що ті місця і події, які при звичайному читанні протягом року такі далекі один від одного, що не зустрічаються в нашій свідомості й у нашому серці, раптом виявляться поряд, освітлюючи один одного змістом.

А потім декілька картин. Зрадництво Іудине... З яким жахом ми думаємо про Іуду! Учень Христовий зрадив, віддав Його на смерть. А чи замислювалися коли-небудь над тим, які ми? як ми з дня на день зраджуємо Христа?.. Звичайно, не на словах, а в іншому. Якщо через хрещення ми так з'єдналися з Христом, так з Ним стали єдині, що, за Його словом, Він живе в нас і ми в Ньому, то щоразу, коли ми себе спотворюємо, опоганюємо, робимо далекими Христу, ми Його зраджуємо. І тому коли будемо чути розповідь про зрадництво Іуди, давайте дивитися на це зрадництво так, як людина дивиться на себе в дзеркало. Так, він це зробив. А ми, а я особисто - скільки разів зраджував Христа?.. І як по-різному можна це робити - у думці, на словах, поведінкою, життям, внутрішнім ніби відторгненням... Давайте задумаємося над цим і сьогодні, коли ми спробуємо помовчати перед обличчям своєї совісті, і коли у Велику Середу будемо згадувати цю страшну подію: учень зрадив, віддав свого Вчителя на смерть... Я, віруючий в Нього, якоюсь мірою люблячий Його, певною мірою відданий Йому, навіть не через небезпеку, а з легкої спокуси відвертаюся від Нього, ніби думаючи: вийди з моєї свідомості, вийди хоч на мить з мого життя; як блудний син сказав своєму батькові: помри, щоб мені жити вільним без тебе...

А потім Таємна вечеря і Христове розп'яття. Хрест, на якому вмирає Життя. Заради нас помирає нашою смертю Той, Хто безсмертний, Хто вбитий моєю смертністю; а моя смертність вся вкорінена в моїй гріховності. Дарма, що навколо можуть бути тисячі однаково грішних людей. Якщо був би один тільки грішник, його гріховність - моя гріховність, що народжує смерть, убила би втіленого Божого Сина...

І Хрест. Розіп'ятий Христос говорив: Прости їм, Отче, вони не знають, що діють!.. А чи знаємо ми, що коїмо, чи розуміємо, що діється? Коли думаємо про Христа, то цього не усвідомлюємо, не можемо уявити. Але хіба не розуміємо, що робимо з іншою людиною, якщо перенесемося думкою до тих, хто нас оточує, хто несе руйнівні, згубні, болісні наслідки нашого впливу? Хіба, порівнявши у такий спосіб, не можемо зрозуміти те, що ми чинимо із Христом?..

І юрба навколо Хреста. Мовчання помираючого Ісуса переривається кількома вигуками. Поруч - Божа Матір, Яка жодним словом не суперечить волі Божій про смерть Її Сина, і мовчазний учень, любов'ю настільки поєднаний із Христом, що може прийняти Його мученицьку смерть, не захищаючи Його, а віддаючи свою волю в Його руки. А навколо фарисеї, книжники, які засудили Христа, вони насміхаються над Ним: "Ти говорив, що Ти Син Божий - доведи! Якщо Ти Син Божий, зійди тепер з хреста!.. Ти говорив, що Бог про Тебе піклується, що Ти для Нього щось значиш - доведи!..". І строката східна юрба. Люди, які прийшли з цікавості подивитися, як помирає людина. (Такі і тепер буває, для когось це видовище, від якого здригнеться якимось хвилюванням серце, але не більше...) Люди, які з надією чекають: а раптом Він зійде з хреста, і тоді безпечно бути Його учнями: Він уже переможець, Його вороги подолані... А інші думають: тільки б Він не зійшов з хреста; тому що як Він зійде, то мені неминуче треба буде слідувати за Його вченням, прийняти цю страшну заповідь про любов до останку, про хресну любов... Немає більше тієї любові, як хто покладе душу свою за друзів своїх ... Справжнє море пристрастей і,

можливо, таке ж море байдужості. Воїни, що ділять Його одяг, просто виконують наказ про розп'яття засудженого: хто Він - це не їхня справа...

Подумаємо: де в цій юрбі можемо знайти себе? Чи якщо перенестися ще раніше, у Преторію, коли воїни взяли Христа, щоб поглумитися над Ним, закривали Йому очі, били по обличчю і говорили: "Відгадай, хто Тебе вдарив?". Це нас жахає, але разом з тим скільки разів я (мабуть, і ви) ніби рукою закривали очі Христа для того, щоб діяти беззаконно: "Закрий очі, не дивися, дай мені вчинити зі своєї волі, я потім покаюся...". Який це обман, яка жалюгідна, але моторошна неправда! "Закрий очі, перестань мене бачити". Але якщо Бог мене не бачить, то мене вже немає!

А потім труна, зішестття в пекло, - Бог, що заповнює Собою усе; і Воскресіння Христове. Так, ми можемо завжди радіти Воскресінню, тому що у Воскресінні є перемога, але є й обітниця. Поки ми живі, ми можемо стати в ряди тих, для кого Воскресіння Христове вже є їхнім відродженням, початком нового життя. Подумайте про Апостолів: вони розбіглися, крім Іоанна, ніхто не залишився біля Христа. І коли Христа повели на суд, Іоанн увійшов у двір архієреїв, тому що був прийнятий як друг господаря дому, де тепер повинні були судити Христа і винести йому смертний вирок. Увійшов і Петро, його провів Іоанн. І Петро, який вихвалявся: "Якщо й інші Тебе зречуться, я не зречуся, я з Тобою на смерть піду!" - тричі від Нього відрікся.

Якщо він так вчинив, то що ж я можу сказати? Мені не загрожує смерть, але скільки разів я життям, мовчанням відрікався від Христа?! Як це страшно і прикро, як боляче про це думати. Коли людину любиш найпростішою, дружньою чи іншою любов'ю, як соромно буває, що часом відрікаєшся від неї мовчанням. Про неї кажуть погане, а я мовчу; людина в небезпеці, а я нічого не роблю. "З Тобою я готовий і вмерти", - а коли до справи дійшло, тричі відрікся Петро. Однак Петро принаймні розплакався, коли погляд Христа впав на нього; а ми день у день зраджуємо Христа, відрікаємося не словом, а життям від того, що ми Його учні. І коли Його погляд падає на нас з ікони, торкається нас з Євангельського читання, хіба серце наше розколюється, хіба сльози виступають на очах, хіба плач пронизує нас?..

Ось над чим потрібно замислюватися протягом посту і Страсної седмиці. І коли будемо стояти на службах Страсної, де ми будемо, ким будемо? З ким ми будемо в цій юрбі: з тими, хто сподівається, що Христос переможе замість мене, і мені без зусиль і страху все буде дано? Чи ми сподіваємося, що Він не переможе, і тоді я вільний, - вільний жити за своєю волею, тобто за волею супротивника Христового? чи я байдуже можу дивитися на це розп'яття? чи я з Іоанном стою пронизаний жахом? чи, я як Божа Мати, Яка віддає Христа з Його хресною смертю ради мого спасіння? чи, як учні, я втік? чи, як Петро, відрікся? Де я в цій Страсній?..

Я не вважаю, що хтось із нас може рішуче змінитися, але невже ми не подолаємо хоч трохи себе, якщо будемо вживатися в цей Великий піст, якщо під час посту бачитимемо Хрест, який нагадує ціну того, що може здійснити над нами Господь, коли воскресіння Лазаря нам вже обіцянка. Адже ми знаємо, якою ціною ця обіцянка може бути виконана...

Митрополит Антоній Сурожський

Triumph of Orthodoxy Sunday

Metropolitan Anthony of Sourozh

Week after week in the period of preparation for Lent, we have been confronted with parables in which our own condition is so clearly, so sharply, so accusingly depicted; and also with stern warnings that there is no middle way between the way of life and the way of death, that we can live on earth in a twilight of unconsciousness, but a moment will come when the full light will shine before us, and then it will become clear whether we, ourselves, have been children of light or prisoners of darkness. And the culminating point of this process is the reading of the Canon of Saint Andrew of Crete in which both sin and repentance are so powerfully depicted.

But now we enter into a new phase of our preparation for Easter; we enter into Lent which is an old word that means 'spring', the beginning of life; a period when we will no longer be confronted with our twilight or the darkness which still has power over us, but with the light of God, the light that dispels darkness, the light that makes all things to shine and to be light itself according to the word of Christ.

And today we remember the day of the Triumph of Orthodoxy, the day when the Church recognised in its last Ecumenical Council, in the 9th century, that all that was essential to the Christian faith had been proclaimed. And what had been proclaimed was our hope, our absolute, unshakeable hope, because what it proclaimed was that God had become Man; that God had chosen, in an act of love for us, of solidarity with us, however sinful, however fallen, however darkened we were, had chosen to become a man in our midst, taking responsibility – yes, responsibility! – for His act of creation performed without our ascent, and the freedom He gave us that is the absolute condition for our being able to love and to chose life rather than death, but at the same time which is the frightening condition of our fall.

And today we have read the Gospel, in which St. John proclaims, in the words of Nathaniel, that Christ is the Son of God, the King of Israel, that Salvation has come, that God is in our midst, that all things are possible if we only, if we only believe.

We have read – or heard – today in the Epistle how before us millions of people have believed in the unbelievable: that God can love us in such a way, that God can love each of us and all of us with His life and His death, that God can love us however unlovable we feel within ourselves and seem to others. We are called to believe the unbelievable, to be sure that God has a heart deep and wide enough to contain us; or, if you prefer, that His love is sacrificial; that He not only became a man to share with us all our condition, including the horror of having lost God: My God, My God, why hath Thou forsaken Me? – but He is prepared day in day out to seek us out, to take us upon His shoulders as the shepherd takes the lost sheep, or if necessary, to take us upon His shoulder the way He, in Holy Week, took up His cross to walk, to fall under it, to be crucified upon it, and because in His free gift of Himself He could obtain the power to forgive: Forgive them, Father: They don't know what they are doing.

And we are looking now towards the vision of Holy Week, step after step; but this Holy Week is not a Week of horror: we know that this Holy Week is suffused with the glory of the risen Christ, that the Holy Week is a week when we are confronted, each of us, all of us together and singly, with love Divine, with the extent, the depth of Divine Love, a personal love, a love addressed to each of us.

And we will see in the course of these weeks two things: today, that God has come in our midst, – He, the Light is in the midst of the twilight of history, or in the darkness of the darkest soul and the most sinisterly dark situation!

If that is true, then all things are possible! Then indeed we can believe the unbelievable! And more than this: we will be shown week after week what God can do. Next week, on the day of St. Gregory of Palamas, we will hear proclaimed by him the fact that God does not only cherish us as it were, from the outside, not – but He gives us His grace which like fire pervades us, making us gradually, if we only accept it, to be like the Burning Bush in the desert that burnt without been consumed, because God does not consume, does not destroy, unless we turn against Him. Yes, He is the consuming fire until and unless we accept Him. But accepted, He makes us partakers of His Divine nature, He fills us with His own life, He is life itself in us, and we in Him.

These are the two messages that come now; and then we will see that St. John of the Ladder teaches us how to move Godwards, how to overcome the twilight or the darkness which is in us. And we can see the result of this struggle, of this cry of the soul, of this hunger for life and for light in the person of St. Mary of Egypt and of other sinners who received Christ and were transformed, transfigured, saved.

This is the way that leads us step by step to meet Holy Week, a Weak so holy when the love of God has been expressed not in words, not in blessings, not in tenderness, but in the vision of the cost of love to God Himself, the cost of our falling away from Him to the Son of God become the Son of Man.

How can we respond to it? What is then the message of this period? In the first period which I have mentioned we were confronted with evil in us, been challenged by it: This is what you are! And this is what is bound to happen. But now we are confronted with this vision of unutterable beauty and hope: how can we respond to it?

By gratitude! Gratitude is the next stop; gratitude is what must carry us through all this week: gratitude, a sense of wonder: how can God be as He is? How can He love me as I know myself, and indeed, horror of horrors, as others know me!

And if that is understood by us, then the only answer we can give to God is gratitude. To express our gratitude, is to say, 'Lord, however weak I am, however imperfect, however sinful, however unworthy – from the depth of my gratitude for Who You are and what You do, I will do all within my power, however frail my will, however weak my power, I will do all I can to show you that I have understood the message of love, the message of the cross, the message of mercy, that I have understood with all my being and that I want to prove it by living in such a way that would be a proof of my understanding, live in such a way that I should be a joy to You, a joy to God, a consolation to God!

O God! To think that we can do this! Aren't we going to do it? Let us enter into these weeks of Lent really as one begins to live in spring! Enter into newness of life, and throughout, throughout these weeks, in gratitude, to give joy to God. And then we will be able to face Holy Week not as the ultimate horror that condemns the ungrateful, the murderer of Christ – no: as a Week that is a full and perfect revelation of a love understood, received, and insofar as we can enacted by us.

O, let us gather all our strength, and when our strength will not suffieth, let us remember the promise of Christ: My strength deploys itself in weakness; all things are possible to me – as Paul puts it – in the power of Christ that sustains me! And the words of Christ: What is impossible to men is possible to God! Let us surrender to God to give Him joy! And all will be of God, and all will be well. Amen.

МОЛИТВА СВ. ЄФРЕМА СИРІЙЦЯ

Господи і Владико життя Мого! Духа лінивства, недбайливости, властолюб'я і пустомовства віджени від мене. *(доземний поклін)*

Духа чистоти, покори, терпеливости й любови даруй мені, рабу твоєму [рабі Твоїй]. *(доземний поклін)*

Так, Господи, Царю! Дай мені бачити гріхи мої і неосуджувати брата чи сестру мою, бо Ти благословен єси на віки віків. Амінь. *(доземний поклін)*

Боже, милостивий будь мені грішному! *(поклон)*
Боже, очисти гріхи мої і помилуй мене! *(поклон)*
Без числа нагрішив я, Господи, прости Мені! *(поклон)*
(4 р.)

Господи і Владико життя Мого! Духа лінивства, недбайливости, властолюб'я і пустомовства віджени від мене.

Духа чистоти, покори, терпеливости й любови даруй мені, рабу твоєму [рабі Твоїй].

Так, Господи, Царю! Дай мені бачити гріхи мої і неосуджувати брата чи сестру мою, бо Ти благословен єси на віки віків. Амінь. *(доземний поклін)*

PRAYER OF ST. EPHREM THE SYRIAN

O Lord and Master of my life! Take from me the spirit of indifference and discouragement, lust of power, and idle chatter. *(prostration)*

But give rather the spirit of wholeness of being, humble-mindedness, patience, and love to Your servant. *(prostration)*

Yea, O Lord and King! Grant me to see my own errors and not to judge my brother or sister; For You are blessed unto ages of ages. Amen. *(prostration)*

God, be merciful to me a sinner! *(bow)*
God, cleanse me of my sins and have mercy on me! *(bow)*
I have sinned without measure, forgive me O Lord! *(bow)*
(4 times)

O Lord and Master of my life! Take from me the spirit of indifference and discouragement, lust of power, and idle chatter.

But give rather the spirit of wholeness of being, humble-mindedness, patience, and love to Your servant.

Yea, O Lord and King! Grant me to see my own errors and not to judge my brother or sister; for You are blessed unto ages of ages. Amen. *(prostration)*

Parish Committees

Finance Committee:
Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

Pastoral Council:
Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

Stewardship (fundraising) Committee:
Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

Social Committee
Olena Bankston
Olga Fedunyak
Mary Kitt
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

Sunday offering for February 26

Amount	Number
$5.00	1
$15.00	1
$20.00	3
$25.00	1
$28.00	1 (loose)
$40.00	2
$50.00	1
$70.00	1
$85.00	1
$100.00	1
$175.00	
$200.00	1
$250.00	1
$1143.00	

Parishioner Total: $1143.00

Average / parish household (43): $14.65
Weekly Stewardship Goal: $1288.00

Shortfall: <$145.00>

Українська Греко-Католицька Церква Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer Ukrainian Greco-Catholic Church

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Let Your Prayer Come from a Humble Heart

When we pray, our words should be calm, modest and disciplined. Let us reflect that we are standing before God. We should please Him both by our bodily posture and the manner of our speech. It is characteristic of the vulgar to shout and make a noise, not those who are modest. On the contrary, they should employ a quiet tone in their prayer.

Moreover, in the course of His teaching, the Lord instructed us to pray in secret. Hidden and secluded places, even our own rooms, give witness to our belief that God is present everywhere; that He sees and hears all; that in the fullness of His majesty, He penetrates hidden and secret places. This is the teaching of Jeremiah: Am I God when I am near, and not God when I am far away? Can anyone hide in a dark corner without my seeing Him? Do I not fill heaven and earth? Another passage of Scripture says: The eyes of the Lord are everywhere, observing both good and wicked men.

The same modesty and discipline should characterize our liturgical prayer as well. When we gather to celebrate the divine mysteries with God's priest, we should not express our prayer in unruly words; the petition that should be made to God with moderation is not to be shouted out noisily and verbosely. For God hears our heart not our voice. He sees our thoughts; He is not to be shouted at. The Lord showed us this when He asked: Why do you think evil in your hearts? The Book of Revelation testifies to this also: And all the churches shall know that I am the one who searches the heart and the desires.

St. Cyprian of Carthage

Visit *www.ecpubs.com* for more publications.

Eastern Christian Bulletin Service – PO Box 3909 – Fairfax, VA 22038-3909 www.ecbulletin.com Phone: 703-691-8862 – Fax: 703-691-0513